

жив!

По лицето на новия владетел играе странна, жестока усмивка.

Радул с мъка се изпрзвя на лакета си, счите му бавно се отправят към деспота и пламват в зловец пламък.

- Този! Той ще замести Калояна... Този си избрахте за господар! Помнете думата ми... Това, което... тримата братя... спечелиха за десет години... този... ще го догуби за двадесет дни. Но... него... него ще го търпите. Вие, които не можехте да търпите между вас... Асена, Петра... Калояна... този... Борил!.. ще свеждате глави... под... краката... му!.. Безчестие!

И той пада ~~бавно~~ на земята.

А конниците като вихър летят из града, медни щитове звънят тихо и зловец, от кулите тръбят дълги тревожни призови. Целият град тръпне настръхнал.

Дин-дин-дон!... Дин-дин-дон!...

Камбаните звънят като безумни. И страшната вест прорязва сърцето на търновци като ~~блещка~~ ^{блещка} излъчване.

Царят е убит... Добрият цар Иван е убит...

Глава XXXVIII

В ясната хладна нощ, безкрайна тъмна върволица се люлее между високите червеникави скали и светлото сребро на Вардара. Далече някъде клисурата се разширява като исполински отвор и в грейналото от ^{мн}треперищи звезди небе се изрязват тъмните очертания на Малашево и Бабуна.

С наведени глави и морна стъпка войскарите се връщаха към далечната родна земя. Всяка крачка ги отдалечаваше все повече от местото, гдето техният велик вожд беше изпъсал сетнята си въздишка, всяка стъпка ги приближаваше все повече към бурната и мрачна